

In dankbare herinnering aan
Annie Fischer-Mumbeck

Ze werd geboren op 22 juli 1925 in Krommert bij Rhede in Duitsland en overleed op 19 oktober 1998 in Denekamp.

Al op jonge leeftijd ging ze werken bij een boer in Duitsland. Veel werk verzette ze op het land en in de huishouding op dat bedrijf. 's Avonds zat ze dan samen met de boerin in de keuken te handwerken. Veel schortjes en tafelkleden werden van mooie versiersels voorzien. Ze heeft ze altijd nog bewaard. In 1964 trouwde ze met Gerard Fischer.

Ze hield van het buitenwerk en was daar ook erg druk mee (hooien en de koeien verzorgen).

Hard werken en op zondag fietsen in de natuur waren zo haar bezigheden. In 1979 stierf haar man Gerard. Al gauw werd duidelijk dat ze het werk niet meer alleen met Hannes aankon. Toen zijn wij op het bedrijf komen wonen. Haar eigen inzet om het bedrijf te laten voortbestaan was groot.

Elke dag heeft ze meegewerkt in de stal. In huis was ze haast niet te vinden. Ze was dan ook altijd echt aanwezig. Nossels Annie kende iedereen en velen kenden haar. Als er bezoek het erf op kwam rijden was zij ook snel buiten om de mensen te begroeten. Ze was erg gek met Geert. Meestal was ze ook

in zijn buurt te vinden. Vaak met een smoes dat hij iets voor haar moest doen. Of keek even om de deur als Geert en z'n vrienden in het draaihok waren. Kortom: ze zocht altijd gezelligheid. De laatste jaren liet haar gezondheid haar in de steek. Ze kreeg in 1990 suikerziekte en problemen met haar hart. Hier kon ze niet mee overweg. Aan een streng dieet kon en wilde ze zich niet houden. Dat heeft ze bijna 9 jaar volgehouden. De laatste jaren genoot ze van haar uitstapjes van en naar de Soos en de Zonnebloem. De laatste weken was ze erg ziek en moest ze in het verpleeghuis in Denekamp worden opgenomen. Haar angst om te sterven was erg groot. We hebben veel bij haar gezeten en ze had veel steun aan het personeel en aan de pastorale begeleiding. In haar laatste dagen kon ze nog genieten van de kleine dingen.

Haar gezicht bij het eten van een zoute haring of van de slagroom uit een soesje zullen we niet gauw vergeten.

Toen ze zondagnacht ging sterven was ze niet meer angstig: ze sliep heel rustig in. "Het was goed zo."

Voor het blijken van belangstelling en medeleven tijdens haar ziekte en na het overlijden, zeggen wij u hartelijk dank.

Tom, Gerda en Geert Scholten

Oktober 1998